

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 408/2019
17.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Маје Ковачевић-Томић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Ивановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.341/17 од 12.01.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 624/18 од 03.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Ивановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.341/17 од 12.01.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 624/18 од 03.12.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр.341/17 од 12.01.2018. године, између осталих, окривљени АА је у ставу I изреке оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 (две) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати оштећенима ББ, ВВ и ГГ трошкове на име ангажовања пуномоћника у износу од 331.500,00 динара, те да плати суду на име трошкова кривичног поступка - медицинског вештачења

укупан износ од 9.000,00 динара и на име паушала износ од 12.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ, ГГ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 624/18 од 03.12.2018. године, између осталог, у ставу II изреке усвојене су жалбе Основног јавног тужиоца у Врању, окривљеног АА и његовог браниоца, па је преиначена пресуда Основног суда у Врању К.бр.341/17 од 12.01.2018. године у ставу I изреке у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу радње окривљеног АА описане у ставу I изреке наведене пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, те му је изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) месеца која се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, док је у делу одлуке о имовинскоправном захтеву првостепена пресуда остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Срђан Ивановић, због повреда закона из члана 16. став 2. и 5, члана 419. став 2. и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине побијане пресуде или да исте преиначи и окривљеног АА ослободи сваке одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је Апелациони суд у Нишу као другостепени у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, јер је погрешно правно квалификовао радње окривљеног као кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, иако су полицајци у конкретном случају обављали само послове регулисања саобраћаја на путевима, а

не и послове одржавања јавног реда и мира. Поред тога, истиче се и да како другостепени суд није навео број „Службеног гласника РС“ у коме је објављен Закон о јавном реду и миру и датум његовог објављивања, то се не зна да ли је примењен стари или нови Закон о јавном реду и миру.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер је Апелациони суд у Нишу као другостепени, у односу на окривљеног АА, правилно преиначио првостепену пресуду Основног суда у Врању К.бр.341/17 од 12.01.2018. године у погледу правне квалификације и радње овог окривљеног, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, правно квалификовао као кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, правилно примењујући при томе Закон о јавном реду и миру који је важио у време извршења предметног кривичног дела („Службени гласник РС“ број 51/92 ... 101/2005), као блажи закон, а што је јасно навео на страни 9 став 1 образложења побијане другостепене пресуде Кж1 624/18 од 03.12.2018. године, дајући за наведено конкретне и аргументоване разлоге, а које разлоге као правилне прихвата и Врховни касациони суд и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредаба члана 16. став 2. и 5. ЗКП, истицањем да нижестепени судови нису непристрасно и објективно оценили изведене доказе, обзиром да су исказе оштећених - окривљених ГГ, ББ и ВВ оценили као сагласне, иако су њихови искази контрадикторни како међусобно, тако и сами себи, те да нижестепени судови нису са једнаком пажњом утврдили чињенице које терете или иду у корист окривљеног, као и да је у конкретном случају требало да реше у корист окривљеног АА и да га ослободе од оптужбе, јер током поступка није на несумњив начин доказано да је он извршио кривично дело које му је стављено на терет. Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 419. став 2. ЗКП, истицањем да нижестепени судови нису на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима извели закључке о извесности постојања одређених чињеница.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 16. став 2. и 5. и члана 419. став 2. ЗКП, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то

је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и у овом делу захтев недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном другостепеном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Ивановића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев у односу на ову повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић